

42000A0712(01)

C 197/3

URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI

12.7.2000

KONVENCIJA,

ki jo je Svet pripravil na podlagi člena 34 Pogodbe o Evropski uniji, o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije

VISOKE POGODBENICE te konvencije, države članice Evropske unije, SO SE –

OB SKLICEVANJU na Akt Sveta o pripravi konvencije o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije,

V ŽELJI izboljšati pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah med državami članicami Unije, ne da bi posegale v predpise, ki ščitijo svobodo posameznika,

OPOZARJAJOČ na skupni interes držav članic, ki je zagotavljanje medsebojne pravne pomoči med državami članicami na hiter in učinkovit način, združljiv z osnovnimi načeli nacionalnih zakonodaj, in v skladu z osebnimi pravicami ter načeli Evropske konvencije za varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950,

IZRAŽAJOČ ZAUPANJE v strukturo in delovanje svojih pravnih sistemov ter v sposobnost vseh držav članic, da zagotavljajo pošteno sojenje,

TRDNO ODLOČENE, da Evropsko konvencijo o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah z dne 20. aprila 1959 in druge veljavne konvencije na tem področju dopolnijo s konvencijo Evropske unije,

OB SPOZNANJU, da se določbe navedenih konvencij še naprej uporabljajo za vse zadeve, ki jih ta konvencija ne zajema,

OB UPOŠTEVANJU, da se države članice zavedajo pomembnosti krepitve pravosodnega sodelovanja, medtem ko še naprej uporabljajo načelo sorazmernosti,

OB SKLICEVANJU na to, da ta konvencija ureja medsebojno pravno pomoč v kazenskih zadevah na podlagi načel konvencije z dne 20. aprila 1959,

KER člen 20 te konvencije zajema nekatere posebne primere v zvezi s prestrezanjem telekomunikacij, brez kakršnih koli posledic za druge tovrstne primere zunaj področja uporabe te konvencije,

KER v primerih, ki jih ta konvencija ne zajema, uporabljajo splošna načela mednarodnega prava,

PRIZNAVAJOČ, da ta konvencija ne vpliva na izpolnjevanje odgovornosti, za katere so zadolžene države članice v zvezi z vzdrževanjem javnega reda in miru ter varovanjem notranje varnosti, in da je določitev pogojev, pod katerimi bo država članica vzdrževala javni red in mir ter varovala notranjo varnost, v skladu s členom 33 Pogodbe o Evropski uniji, prepuščena posamezni državi članici –

DOGOVORILE O NASLEDNJEM:

NASLOV I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Odnos do drugih konvencij o medsebojni pravni pomoči

1. Namen te konvencije je dopolniti določbe in pospešiti uporabo med državami članicami Evropske unije:
 - (a) Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah z dne 20. aprila 1959, v nadaljnjem besedilu „Evropska konvencija o medsebojni pravni pomoči“;
 - (b) Dodatnega protokola z dne 17. marca 1978 k Evropski konvenciji o medsebojni pravni pomoči;
 - (c) določb o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah Konvencije z dne 19. junija 1990 o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 o postopni odpravi mejnih kontrol na skupnih mejah (v nadaljnjem besedilu „Schengenska izvedbena konvencija“), ki niso razveljavljene na podlagi člena 2(2);
 - (d) poglavja 2 Pogodbe o izročitvi in medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med Kraljevino Belgijo, Velikim vojvodstvom Luksemburg in Kraljevino Nizozemsko z dne 27. junija 1962, spremenjene s Protokolom z dne 11. maja 1974 (v nadaljnjem besedilu „Beneluška pogodba“), v okviru odnosov med državami članicami Gospodarske unije Beneluks.
2. Ta konvencija ne vpliva na uporabo ugodnejših določb dvostranskih ali večstranskih sporazumov med državami članicami, ali kakor je določeno v členu 26(4) Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči, na dogovore o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah, sklenjene na podlagi enotne zakonodaje ali posebnega sistema, ki zagotavlja vzajemno uporabo ukrepov medsebojne pravne pomoči na ozemljih držav članic.

Člen 2

Določbe v povezavi s Schengenskim pravnim redom

1. Določbe členov 3, 5, 6, 7, 12 in 23 in v kolikor se nanašajo na člen 12, določbe členov 15 in 16 ter v kolikor se nanašajo na navedene člene, določbe člena 1 predstavljajo ukrepe, ki spreminjajo ali nadgrajujejo določbe iz Priloge A k sporazumu, sklenjenemu med Svetom Evropske unije, Republiko Islandijo in Kraljevino Norveško o pridružitvi obeh držav pri izvajanju, uporabi in razvoju Schengenskega pravnega reda ⁽¹⁾.
2. Določbe členov 49(a), 52, 53 in 73 Schengenske izvedbene konvencije se razveljavijo.

Člen 3

Postopki, v zvezi s katerimi se prav tako daje medsebojna pravna pomoč

1. Medsebojna pravna pomoč se daje tudi v postopkih, ki jih sprožijo upravni organi v zvezi z dejanji, ki so zaradi kršitve zakonitosti kazniva po nacionalni zakonodaji države članice prosilke ali zaprosene države članice ali obeh, in kadar se je zoper odločitev upravnih organov mogoče obrniti na sodišče, pristojno zlasti za kazenske zadeve.
2. Medsebojna pravna pomoč se daje tudi v zvezi s kazenskimi postopki in postopki iz odstavka 1, ki se nanašajo na prekrške ali kršitve, za katere je lahko odgovorna pravna oseba v državi članici prosilke.

⁽¹⁾ UL L 176, 10.7.1999, str. 36.

Člen 4

Formalni predpisi in postopki izvrševanja zaprosil za medsebojno pravno pomoč

1. Kadar se daje medsebojna pravna pomoč, zaprosena država članica ravna v skladu s formalnimi predpisi in postopki, ki jih država članica prosilka izrecno navede, če ni drugače določeno v tej konvenciji in pod pogojem, da formalni predpisi in postopki niso v nasprotju s temeljnimi pravnimi načeli zaprosene države članice.
2. Zaprosena država članica izvrši zaprosilo za pomoč čim prej, pri čemer čimbolj upošteva postopkovne roke in druge roke, ki jih navede država članica prosilka. Država članica prosilka pojasni razloge za navedeni rok.
3. Če zaprosila ni mogoče izvršiti, ali ga ni mogoče izvršiti v celoti, v skladu z zahtevami, ki jih določi država članica prosilka, organi zaprosene države članice o tem takoj obvestijo organe države članice prosilke in navedejo pogoje, pod katerimi bi zaprosilo bilo mogoče izvršiti. Organi države članice prosilke in zaprosene države članice se nato lahko dogovorijo o nadaljnjem ukrepanju v zvezi z zaprosilom, kadar je potrebno, ukrepanje sledi šele, ko se izpolnijo postavljeni pogoji.
4. Če je mogoče predvideti, da roka, ki ga za izvršitev zaprosila določi država članica prosilka, ne bo mogoče upoštevati, in če razlogi iz drugega stavka odstavka 2 jasno kažejo, da bo zaradi kakršne koli zamude bistveno prizadet postopek, ki se vodi v državi članici prosilke, organi zaprosene države članice takoj navedejo predvideni čas, potreben za izvršitev zaprosila. Organi države članice prosilke takoj navedejo, ali naj se izvrševanje zaprosila kljub temu nadaljuje. Organi države članice prosilke in zaprosene države članice se nato lahko dogovorijo o nadaljnjem ukrepanju v zvezi z zaprosilom.

Člen 5

Pošiljanje in vročitev postopkovnih dokumentov

1. Vsaka država članica pošlje postopkovne dokumente, namenjene osebam, ki se nahajajo na ozemlju druge države članice, neposredno tem osebam po pošti.
2. Postopkovni dokumenti se lahko pošljejo preko pristojnih organov zaprosene države članice samo, če:
 - (a) je naslov osebe, kateri je dokument namenjen, neznan ali nezanesljiv; ali
 - (b) ustrezeni postopkovni zakon države članice prosilke zahteva potrdilo o vročitvi dokumenta naslovniku, ki ni enak dokazu, ki ga je mogoče dobiti ob vročitvi po pošti; ali
 - (c) dokumenta ni bilo mogoče vročiti po pošti; ali
 - (d) država članica prosilka ima utemeljene razloge, da se po njenem mnenju pošiljanje po pošti neučinkovito ali neprimerno.
3. Kadar obstaja razlog za domnevo, da naslovnik ne razume jezika, v katerem je dokument pripravljen, je treba dokument, ali vsaj pomembne odlomke dokumenta, prevesti v (enega od) jezik(-ov) države članice, na ozemlju katere naslovnik prebiva. Če je organu, ki je izdal postopkovni dokument, poznano, da naslovnik razume samo nek drug jezik, je treba dokument, ali vsaj pomembne odlomke dokumenta, prevesti v ta drug jezik.
4. Vse postopkovne dokumente spremlja sporočilo, ki navaja, da naslovnik pri organu, ki je izdal dokument, ali pri drugih organih te države članice, lahko dobi informacije o svojih pravicah in obveznostih v zvezi z dokumentom. Odstavek 3 se uporablja tudi za navedeno sporočilo.
5. Ta člen ne vpliva na uporabo členov 8, 9 in 12 Evropske konvencije o medsebojni pomoči in členov 32, 34 in 35 Beneluške pogodbe.

Člen 6

Posredovanje zaprosil za medsebojno pomoč

1. Zaposila za medsebojno pravno pomoč in izmenjavo informacij, ki so določena v členu 7 morajo biti v pisni obliki ali na drug način sposobna, da se izdela pisni zapis ob pogojih, ki državi članici prejemnici omogočajo ugotavljanje verodostojnosti. Taka zaposila se pošiljajo neposredno med sodnimi organi, ki so krajevno pristojna za vložitev in izvrševanje zaprosil, in se po isti poti vračajo nazaj, če ni drugače določeno v tem členu.

Vsaka informacija, ki jo država članica posreduje v zvezi s postopki pred sodišči druge države članice v smislu člena 21 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči in člena 42 Beneluške pogodbe, je lahko predmet neposrednega komuniciranja med pristojnimi sodnimi organi.

2. Odstavek 1 ne posega v možnost, da se v posebnih primerih zaposila pošiljajo ali vračajo:

(a) med osrednjim organom ene države članice in osrednjim organom druge države članice; ali

(b) med sodnim organom ene države članice in sodnim organom druge države članice.

3. Ne glede na odstavek 1 Združeno kraljestvo ali Irska ob predložitvi obvestila, ki je določeno v členu 27(2) lahko izjavita, da je treba njima namenjena zaposila in obvestila, kakor je navedeno v izjavi, pošiljati prek njunega osrednjega organa. Navedeni državi članici lahko z dodatno izjavo vedno omejita obseg take izjave zaradi učinkovitejšega uveljavljanja odstavka 1. To storita, ko zanj začnejo veljati določbe o medsebojni pravni pomoči Schengenske izvedbene konvencije.

Vse države članice lahko uporabijo načelo vzajemnosti v zvezi z zgoraj navedenimi izjavami.

4. V nujnih zadevah, se zaposila za medsebojno pravno pomoč lahko posredujejo preko Mednarodne organizacije kriminalistične policije (Interpol) ali drugih pristojnih organov po določbah, sprejetih v skladu s Pogodbo o Evropski uniji.

5. Kadar je v zvezi z zaposili na podlagi členov 12, 13 ali 14 pristojen organ v eni državi članici sodni organ ali osrednji organ, v drugi državi članici pa policijski ali carinski organ, se zaposila in odgovori nanje pošiljajo neposredno med temi organi. Za te stike se uporablja odstavek 4.

6. Kadar je v zvezi z zaposili za medsebojno pomoč glede postopkov, kakor so predvideni v členu 3(1), pristojen organ v eni državi članici sodni organ ali osrednji organ, v drugi državi članici pa upravni organ, se lahko zaposila in odgovori nanje pošiljajo neposredno med temi organi.

7. Vsaka država članica lahko ob obvestilu, ki je določeno v členu 27(2) izjavi, da jih prvi stavek odstavka 5 ali odstavek 6 tega člena, ali oba, ne zavezujejo, ali da bo te določbe uporabljala samo v nekaterih pogojih, ki jih navede. To izjavo lahko kadar koli umakne ali spremeni.

8. Prek osrednjih organov držav članic se pošiljajo naslednja zaposila ali obvestila:

(a) zaposila za začasno premestitev ali tranzit pridržanih oseb, kakor je navedeno v členu 9 te konvencije, v členu 11 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči in v členu 33 Beneluške pogodbe;

(b) izpisi podatkov iz sodne evidence, kakor je navedeno v členu 22 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči in členu 43 Beneluške pogodbe. Zaposila za posredovanje izvodov obsodb in ukrepov, ki so določeni v členu 4 Dodatnega protokola k Evropski konvenciji o medsebojni pravni pomoči pa se lahko pošiljajo neposredno pristojnim organom.

Člen 7

Izmenjava informacij brez zaprosila

1. V okviru omejitev nacionalne zakonodaje si lahko pristojni organi držav članic brez zaprosila izmenjujejo informacije o kaznivih dejanjih in kršitvah pravnih pravil, kot je določeno v členu 3(1), katerih kaznovanje ali obravnavanje je v času posredovanja informacij v pristojnosti organa prejemnika.
2. Organ, ki posreduje informacije, lahko v skladu s svojo nacionalno zakonodajo organu prejemniku določi pogoje za uporabo takih informacij.
3. Organ prejemnik je vezan na izpolnitev teh pogojev.

NASLOV II

ZAPROSILO ZA NEKATERE POSEBNE OBLIKE MEDSEBOJNE PRAVNE POMOČI

Člen 8

Vračilo

1. Na zahtevo države članice prosilke in brez poseganja v pravice tretjih *bona fide* oseb zaprosena država članica lahko predmete, pridobljene s kaznivimi sredstvi, preda državi članici prosilki, da jih ta lahko vrne zakonitim lastnikom.
2. Pri uporabi členov 3 in 6 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči in členov 24(2) in 29 Beneluške pogodbe se zaprosena država članica lahko odreče vračilu predmetov, pred izročitvijo ali po izročitvi državi članici prosilki, če se s tem lahko omogoči vračilo takih predmetov zakonitemu lastniku. To ne vpliva na pravice tretjih *bona fide* oseb.
3. V primeru odpovedi vračila pred izročitvijo predmetov državi članici prosilki, zaprosena država članica v zvezi s temi predmeti ne sme izvajati nobene pravice zavarovanja ali druge regresne pravice na podlagi davčne ali carinske zakonodaje.

Odpoved vračila, ki je določena v odstavku 2, ne posega v pravico zaprosene države članice, da od zakonitega lastnika pobere davke ali dajatve.

Člen 9

Začasna premestitev pridržanih oseb zaradi preiskave

1. Kadar med pristojnimi organi zadevnih držav članic obstaja sporazum, država članica, ki je zaprosila za preiskavo, pri kateri je potrebna navzočnost osebe, ki je v zaporu na njenem ozemlju, osebo lahko začasno premesti na ozemlje države članice, kjer bo preiskava potekala.
2. Ta sporazum zajema podrobnosti glede začasne premestitve osebe in rok za njeno vrnitev na ozemlje države članice prosilke.
3. Kadar je za premestitev potrebna privolitev zadevne osebe, se izjava o privolitvi ali kopija te izjave takoj predloži zaproseni državi članici.
4. Obdobje pridržanja na ozemlju zaprosene države članice se odšteje od obdobja pridržanja, ki ga mora zadevna oseba prestajati ali ga bo morala prestajati na ozemlju države članice prosilke.
5. Določbe členov 11(2) in (3), 12 in 20 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči se s potrebnimi spremembami v tem členu uporabljajo.
6. Ob predložitvi obvestila, ki je določeno v členu 27(2) države članice lahko izjavijo, preden se sporazumejo na podlagi odstavka 1 tega člena, da se privolitev iz odstavka 3 tega člena zahteva ali se bo zahtevala pod določenimi pogoji, navedenimi v izjavi.

Člen 10

Zaslišanje prek videokonference

1. Če je oseba na ozemlju ene države članice in jo morajo kot pričo ali izvedenca zaslišati sodni organi druge države članice, slednja, kadar ni zaželeno ali možno, da bi bila ta oseba na njenem ozemlju pri zaslišanju osebno navzoča, lahko zahteva, da se zaslišanje opravi prek videokonference, kakor je določeno v odstavkih 2 do 8.
2. Zaprošena država članica privoli v zaslišanje prek videokonference, če uporaba te ni v nasprotju s temeljnimi načeli njenega prava in če ima na voljo tehnična sredstva za izvedbo takega zaslišanja. Če zaprošena država članica nima dostopa do tehničnih sredstev za zaslišanje prek videokonference, ji sredstva, po medsebojnem sporazumu, lahko da na voljo država članica prosilka.
3. Zaposila za zaslišanje prek videokonference poleg podatkov iz člena 14 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči in člena 37 Beneluške pogodbe, vsebujejo utemeljitev, zakaj osebna navzočnost priče ali izvedenca ni zaželeno ali možna, in ime sodnega organa in oseb, ki bodo zaslišanje vodile.
4. Sodni organ zaprošene države članice zadevni osebi vroči vabilo na zaslišanje skladno z obrazci, kakor jih predpisuje zakonodaja te države članice.
5. Za zaslišanje prek videokonference se uporabljajo naslednja pravila:
 - (a) med zaslišanjem je, po potrebi ob pomoči tolmača, navzoč sodni organ zaprošene države članice, ki je obenem odgovoren za zagotavljanje identifikacije osebe, ki se zaslišuje, ter za spoštovanje temeljnih načel prava zaprošene države članice. Če sodni organ zaprošene države članice meni, da se med zaslišanjem kršijo temeljna načela prava zaprošene države članice, takoj sprejme vse potrebne ukrepe, da zagotovi nadaljevanje zaslišanja v skladu z navedenimi načeli;
 - (b) o ukrepih za varstvo zaslišanca, se po potrebi medsebojno sporazumejo pristojni organi države članice prosilke in zaprošene države članice;
 - (c) zaslišanje vodi neposredno sodni organ države članice prosilke ali pa poteka pod njegovim vodstvom v skladu z nacionalno zakonodajo te države članice;
 - (d) na zahtevo države članice prosilke ali zaslišanca, zaprošena država članica zaslišancu, po potrebi, zagotovi pomoč tolmača;
 - (e) zaslišanec lahko uveljavlja pravico do odklonitve pričanja, ki mu pripada po nacionalni zakonodaji zaprošene države članice ali države članice prosilke.
6. Ne da bi vplival na morebitne ukrepe, dogovorjene za varstvo oseb, sodni organ zaprošene države članice ob koncu zaslišanja sestavi zapisnik, v katerem se navedejo datum in kraj zaslišanja, identiteta zaslišane osebe, identiteta in funkcija vseh ostalih oseb, udeleženi pri zaslišanju v zaprošeni državi članici, morebitne dane prisege in tehnični pogoji, v katerih je potekalo zaslišanje. Pristojni organ zaprošene države članice dokument pošlje pristojnemu organu države članice prosilke.
7. Stroške vzpostavitve video povezave, stroške delovanja video povezave v zaprošeni državi članici, plačilo tolmačev, ki jih je ta dala na voljo, in nadomestila za priče in izvedence ter njihove potne stroške v zaprošeni državi članici, zaprošeni državi članici povrne država članica prosilka, če se prva ne odpove povračilu vseh ali dela teh stroškov.
8. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da se, kadar priče ali izvedenci, zaslišani na njenem ozemlju v skladu s tem členom, ki odklonijo pričanje, ko so zavezani k pričanju, ali ne pričajo po resnici, njena nacionalna zakonodaja uporablja na isti način, kot če bi zaslišanje potekalo v okviru nacionalnega postopka.
9. Države članice lahko po prosti presoji uporabljajo določbe tega člena, kadar je primerno in po privolitvi pristojnih sodnih organov tudi za zaslišanja prek videokonference, ki vključuje obtoženca. V tem primeru se o odločitvi za izvedbo videokonference in načinu izvajanja sporazumeta zadevni državi članici v skladu z njuno nacionalno zakonodajo in ustreznimi mednarodnimi instrumenti, vključno z Evropsko konvencijo za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin iz leta 1950.

Vsaka država članica lahko ob predložitvi obvestila iz člena 27(2) izjavi, da ne bo uporabljala prvega pododstavka. To izjavo lahko kadar koli umakne.

Zaslišanja se opravijo samo s privolitvijo obtoženca. Svet v pravno zavezujočem aktu sprejme pravila, ki se lahko izkažejo za potrebna zaradi varstva pravic obtožencev.

Člen 11

Zaslišanje prič in izvedencev prek telefonske konference

1. Če se oseba nahaja na ozemlju ene države članice in jo morajo kot pričo ali izvedenca zaslišati sodni organi druge države članice, slednja, kadar tako predvideva njena nacionalna zakonodaja, lahko prvo državo članico zaprosi za pomoč, da omogoči zaslišanje prek telefonske konference, kakor je predvideno v odstavkih 2 do 5.

2. Zaslišanje se lahko opravi prek telefonske konference samo, če priča ali izvedenec privoli, da se zaslišanje opravi po takem postopku.

3. Zaprošena država članica privoli v zaslišanje prek telefonske konference, kadar to ni v nasprotju s temeljnimi načeli njenega prava.

4. Zaposilo za zaslišanje prek telefonske konference poleg podatkov iz člena 14 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči in člena 37 Beneluške pogodbe vsebuje ime sodnega organa in oseb, ki bodo vodile zaslišanje, in navedbo, da je priča ali izvedenec pripravljen sodelovati na zaslišanju prek telefonske konference.

5. Zadevni državi članici se medsebojno dogovorita o praktičnih rešitvah v zvezi z zaslišanjem. Ko se dogovarjata o praktičnih rešitvah, se zaprošena država članica zaveže, da bo:

- (a) zadevno pričo ali izvedenca obvestila o času in kraju zaslišanja;
- (b) poskrbela za identifikacijo priče ali izvedenca;
- (c) preverila, da sta priča ali izvedenec privolila v zaslišanje prek telefonske konference.

Zaprošena država članica se lahko dogovori, da se v celoti ali deloma upoštevajo določbe člena 10(5) in (8). Če ni drugače dogovorjeno, se določbe člena 10(7) uporabljajo s potrebnimi spremembami.

Člen 12

Nadzorovane pošiljke

1. Vse države članice se zavežejo, da bodo zagotovile, da je na zahtevo druge države članice na njenem ozemlju dovoljeno nadzorovanje pošilk v okviru preiskav kaznivih dejanj, za katere se lahko zahteva izročitev.

2. Odločitev o izvajanju nadzorovanja pošilk v vsakem posameznem primeru sprejmejo pristojni organi zaprosene države članice z ustreznim upoštevanjem nacionalne zakonodaje te države članice.

3. Nadzorovanje pošilk poteka v skladu s postopki zaprosene države članice. Pravica do ukrepanja in vodenja ter nadziranja postopkov je v pristojnosti organov te države članice.

Člen 13

Skupne preiskovalne enote

1. Pristojni organi dveh ali več držav članic na podlagi medsebojnega sporazuma za posebne namene in za določen čas, ki se lahko z medsebojnim soglasjem podaljša, ustanovijo skupno preiskovalno enoto za preiskave kaznivih dejanj v eni ali več državah članicah, ki sestavljajo enoto. Sestava enote se opredeli v sporazumu.

Skupna preiskovalna enota se lahko ustanovi zlasti kadar:

- (a) preiskave kaznivih dejanj, ki jih opravlja država članica, zahtevajo težke in zahtevne preiskave v povezavi z drugimi državami članicami;
- (b) več držav članic vodi preiskave kaznivih dejanj, pri katerih okoliščine primera zahtevajo usklajeno, skupno ukrepanje v vpletenih državah članicah.

Za ustanovitev skupne preiskovalne enote lahko zaprosijo vse zadevne države članice. Enota se ustanovi v eni od držav članic, v kateri se pričakuje izvajanje preiskav.

2. Poleg podatkov, navedenih v ustreznih določbah člena 14 Evropske konvencije o medsebojni pomoči in člena 37 Beneluške pogodbe, zaprosila za ustanovitev skupne preiskovalne enote vključujejo tudi predloge za sestavo enote.

3. Skupna preiskovalna enota deluje na ozemlju držav članic, ki sestavljajo enoto, pod naslednjimi splošnimi pogoji:

- (a) enoto vodi predstavnik pristojnega organa, ki sodeluje v preiskavah kaznivega dejanja, iz države članice, v kateri enota deluje. Vodja enote deluje v okviru svojih pristojnosti po nacionalni zakonodaji;
- (b) enota izvaja svoje naloge v skladu z zakonodajo države članice, v kateri deluje. Člani enote izvajajo svoje naloge pod vodstvom osebe, navedene v pododstavku (a), ob upoštevanju pogojev, ki jih določijo njihovi organi v sporazumu o ustanovitvi enote;
- (c) država članica, v kateri enota deluje, sprejme vse organizacijske ukrepe, potrebne za njeno delovanje.

4. V tem členu so člani skupne preiskovalne enote, ki niso iz države članice, v kateri enota deluje, navedeni kot „sekundarni“ enoti.

5. Sekundarni člani skupne preiskovalne enote imajo pravico biti navzoči, ko se v državi članici, kjer enota deluje, sprejmejo preiskovalni ukrepi. Vodja enote pa lahko iz posebnih razlogov, v skladu z zakonodajo države članice, v kateri enota deluje, odloči drugače.

6. Vodja enote lahko sekundarnim članom skupne preiskovalne enote v skladu z zakonodajo države članice, v kateri enota deluje, zaupa nalogo, da izvedejo nekatere preiskovalne ukrepe, kadar toodobrijo pristojni organi države članice, v kateri enota deluje, in sekundarne države članice.

7. Kadar je za potrebe skupne preiskovalne enote treba sprejeti preiskovalne ukrepe v eni od držav članic, ki sestavljajo enoto, sekundarni člani, lahko zaprosijo svoje pristojne organe, da te ukrepe sprejmejo. Navedeni ukrepi se v tej državi članici obravnavajo v pogojih, ki bi se uporabljali, če bi se ukrepi zahtevali v sklopu nacionalne preiskave.

8. Kadar skupna preiskovalna enota potrebuje pomoč države članice, ki ne sestavlja enote, ali tretje države, lahko pristojni organi države, v kateri enota deluje, zaprosijo za pomoč pristojne organe druge zadevne države v skladu z ustreznimi listinami ali sporazumi.

9. Član skupne preiskovalne enote, v skladu s svojo nacionalno zakonodajo in v mejah svojih pristojnosti, enoti lahko priskrbi podatke, ki so na voljo v državi članici, ki ga je posodila/dodelila zaradi preiskav kaznivih dejanj, ki jih enota vodi.

10. Podatki, ki jih član ali sekundarni član pridobi po zakoniti poti, medtem ko sodeluje v skupni preiskovalni enoti, ki pa sicer niso na voljo pristojnim organom zadevnih držav članic, se lahko uporabljajo v naslednje namene:

- (a) za namene, za katere je bila enota ustanovljena;
- (b) na podlagi predhodnega soglasja države članice, kjer je pridobil podatke, za odkrivanje, preiskovanje in pregon drugih kaznivih dejanj. Tako soglasje se lahko odkloni samo, kadar bi taka uporaba ogrozila preiskave kaznivih dejanj v zadevni državi članici ali v zvezi s katero bi ta država članica lahko zavrnila medsebojno pravno pomoč;

- (c) za preprečevanje neposrednega in resnega ogrožanja javne varnosti ter, ne da bi se posegalo v pododstavek (b), če se naknadno sproži preiskava kaznivega dejanja;
- (d) za druge namene, če se tako sporazumejo države članice, ki sestavljajo enoto.

11. Ta člen ne vpliva na druge obstoječe določbe ali dogovore o ustanovitvi oziroma delovanju skupnih preiskovalnih enot.

12. Kolikor zakonodaja zadevnih držav članic ali določbe katerih koli pravnih instrumentov, ki jih med seboj uporabljajo, to omogočajo, se lahko sklenejo dogovori, da v dejavnosti enote lahko sodelujejo osebe, ki niso predstavniki pristojnih organov držav članic, ki sestavljajo skupno preiskovalno enoto. Take osebe so lahko na primer uradniki organov, ustanovljenih na podlagi Pogodbe o Evropski uniji. Pravice, dodeljene članom ali sekundarnim članom enote na podlagi tega člena, se za te osebe ne uporabljajo, če ni v sporazumu izrecno navedeno drugače.

Člen 14

Tajne preiskave

1. Država članica prosilka in zaprosena država članica se lahko dogovorita, da bosta druga drugi pomagali pri vodenju preiskav kaznivih dejanj z uradniki, ki delujejo pod tajno ali lažno identiteto (tajne preiskave).
2. Odločitev o zaprosilu v vsakem posameznem primeru sprejmejo pristojni organi zaprosene države članice ob upoštevanju nacionalne zakonodaje in postopkov. Državi članici se ob upoštevanju nacionalne zakonodaje in postopkov dogovorita o trajanju tajne preiskave, podrobnih pogojih in pravnem statusu zadevnih uradnikov med tajnimi preiskavami.
3. Tajne preiskave izvajajo v skladu z nacionalno zakonodajo in postopki države članice, na katere ozemlju potekajo. Vpleteni državni članici sodelujeta, da zagotovita pripravo in nadzorovanje tajne preiskave, ter poskrbita za varnost uradnikov, ki delujejo pod tajno ali lažno identiteto.
4. Ob predložitvi obvestila iz člena 27(2) vsaka država članica lahko izjavi, da je ta člen ne zavezuje. To izjavo lahko kadar koli umakne.

Člen 15

Kazenskopravna odgovornost uradnikov

Med dejavnostmi, navedenimi v členih 12, 13 in 14, se uradniki iz države članice, ki ni država članica, v kateri se dejavnost izvaja, obravnavajo kot uradniki države članice, v kateri se dejavnost izvaja, kar zadeva kazniva dejanja, ki so bila storjena proti njim ali so jih storili sami.

Člen 16

Civilnopravna odgovornost uradnikov

1. Kadar uradniki države članice v skladu s členi 12, 13 in 14 delujejo v drugi državi članici, je prva država članica odgovorna za vso škodo, ki jo ti povzročijo med svojim delovanjem, v skladu z zakonodajo države članice, na katere ozemlju delujejo.
2. Država članica, na katere ozemlju je bila povzročena škoda iz odstavka 1, nadomesti nastalo škodo pod pogoji, ki se uporabljajo za škodo, ki jo povzročijo njeni uradniki.
3. Država članica, katere uradniki so povzročili škodo kateri koli osebi na ozemlju druge države članice, slednji v celoti izplača kakršne koli zneske, ki jih je država plačala žrtvam ali njihovim pravnim naslednikom.
4. Ne da bi vplivala na uveljavljanje svojih pravic nasproti tretjim osebam in z izjemo od odstavka 3 se vsaka država članica v primeru, ki je določen v odstavku 1, vzdrži zahtevka za povračilo škode, ki jo je utrpela zaradi druge države članice.

NASLOV III

PRESTREZANJE TELEKOMUNIKACIJ

Člen 17

Organi, pristojni za odrejanje prestrezanja telekomunikacij

Za uporabo določb členov 18, 19 in 20 je „pristojni organ“ sodni organ ali, kadar sodni organi nimajo pristojnosti na področju, zajetem v teh določbah, enakovreden pristojen organ, ki je naveden na podlagi člena 24(1)(e) in deluje zaradi preiskave kaznivega dejanja.

Člen 18

Zaprosila za prestrezanje telekomunikacij

1. Zaradi preiskave kaznivega dejanja pristojni organ v državi članici prosilki, v skladu z zahtevami njene nacionalne zakonodaje, lahko zaprosi pristojni organ v zaproseni državi članici za:

- (a) prestrezanje telekomunikacij in njihov neposreden prenos v državo članico prosilke; ali
- (b) prestrezanje, snemanje in poznejši prenos posnetka telekomunikacij v državo članico prosilke.

2. Zaprosila iz odstavka 1 se lahko nanašajo na uporabo telekomunikacijskih sredstev s strani osebe, katere telekomunikacije se prestrezajo, če se ta oseba nahaja v:

- (a) državi članici prosilke in država članica prosilka potrebuje tehnično pomoč zaprosene države članice pri prestrezanju komunikacij navedene osebe;
- (b) državi članici prosilke in je njene komunikacije mogoče prestrezati v tej državi;
- (c) tretji državi članici, ki je bila obveščena na podlagi člena 20(2)(a), in država članica prosilka potrebuje tehnično pomoč zaprosene države članice, pri prestrezanju komunikacij navedene osebe.

3. Z izjemo od člena 14 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči in člena 37 Beneluške pogodbe, zaprosila po tem členu vključujejo naslednje:

- (a) navedbo organa, ki vloži zaprosilo;
- (b) potrdilo, da je bila v zvezi s preiskavo kaznivega dejanja izdana zakonita odredba ali nalog za prestrezanje;
- (c) informacije za namen identifikacije osebe, katere telekomunikacije se prestrezajo;
- (d) navedbo kaznivega ravnanja, ki je predmet preiskave;
- (e) zaželeno trajanje prestrezanja; in
- (f) po možnosti predložitev dovolj tehničnih podatkov, zlasti ustrezno številko omrežnega priključka, da se zagotovi ugoditev zaprosilu.

4. V primeru zaprosila na podlagi odstavka 2(b) to vključuje tudi povzetek dejstev. Zaprošena država članica lahko zahteva dodatne informacije, ki ji omogočijo odločiti se, ali bi zaproseni ukrep sprejela v podobnem primeru na nacionalni ravni.

5. Zaprošena država članica se zaveže, da bo ugodila zaprosilom iz odstavka 1(a):

- (a) v primeru zaprosila na podlagi odstavka 2(a) in 2(c), po prejetju informacij iz odstavka 3 zaprošena država članica lahko dovoli, da se prestrezanje začne brez nadaljnjih uradnih postopkov;

- (b) v primeru zaprosila na podlagi odstavka 2(b), po prejetju informacij iz odstavkov 3 in 4, in kadar bi zaproseni ukrep sprejela v podobnem primeru na nacionalni ravni, zaprosena država članica lahko privoli v katere koli pogoje, ki bi jih bilo treba upoštevati v podobnem primeru na nacionalni ravni.

6. Kadar neposrednega prenosa ni mogoče zagotoviti, se zaprosena država članica zaveže, da bo ugodila zaprosilom iz odstavka 1(b) po prejetju informacij iz odstavkov 3 in 4 in kadar bi zaproseni ukrep sprejela v podobnem primeru na nacionalni ravni. Zaprošena država članica lahko privoli v katere koli pogoje, ki bi jih bilo treba upoštevati v podobnem primeru na nacionalni ravni.

7. Ob predložitvi obvestila, ki je določeno v členu 27(2), vsaka država članica lahko izjavi, da je odstavek 6 zavezuje samo, če ne more zagotoviti takojšnjega prenosa. V tem primeru druga država članica lahko uporabi načelo vzajemnosti.

8. Ob vložitvi zaprosila, ki je določeno v odstavku 1(b), država članica prosilka lahko, kadar ima za to poseben razlog, zaprosi tudi za prepis posnetka. Zaprošena država članica taka zaprosila obravnava v skladu s svojo nacionalno zakonodajo in postopki.

9. Država članica, ki prejme informacije iz odstavkov 3 in 4, te obravnava kot zaupne v skladu s svojo nacionalno zakonodajo.

Člen 19

Prestrezanje telekomunikacij na nacionalnem ozemlju s pomočjo ponudnikov storitev

1. Države članice zagotovijo, da sistemi telekomunikacijskih storitev, ki se upravljajo preko zemeljske postaje na njihovem ozemlju in za zakonito prestrezanje komunikacij osebe, ki se nahaja v drugi državi članici, na ozemlju slednje niso neposredno dostopni, za zakonito prestrezanje s strani te države postanejo neposredno dostopni s posredovanjem določenega ponudnika storitev, ki se nahaja na njenem ozemlju.

2. Pri primeru iz odstavka 1 imajo pristojni organi države članice pravico, da za namene preiskave kaznivega dejanja in v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo ter pod pogojem, da se oseba, katere telekomunikacije se prestrezajo, nahaja v tej državi članici, izvajajo prestrezanje s posredovanjem določenega ponudnika storitev, ki se nahaja na njenem ozemlju, brez vpletanja države članice, na ozemlju katere se zemeljska postaja nahaja.

3. Odstavek 2 se uporablja tudi kadar gre prestrezanje po zaprosilu na podlagi člena 18(2)(b).

4. Ta člen državi članici v ničemer ne preprečuje, da državo članico, na ozemlju katere se zemeljska postaja nahaja, zaprosi za zakonito prestrezanje telekomunikacij v skladu s členom 18, zlasti kadar v državi članici prosilki ni posrednika.

Člen 20

Prestrezanje telekomunikacij brez tehnične pomoči druge države članice

1. Ne da bi vplivale na splošna načela mednarodnega prava in na določbe člena 18(2)(c) se obveznosti po tem členu uporabljajo za naloge za prestrezanje, ki jih izda ali odobri pristojni organ ene države članice med potekom preiskave kaznivih dejanj, ki ima značilnosti preiskave, ki se izvaja zaradi storitve posebnega kaznivega dejanja, vključno s poskusi kaznivih dejanj, kolikor so ti kaznivi po nacionalni zakonodaji, z namenom identifikacije in aretacije, obtožbe, pregona ali obsodbe odgovornih.

2. Kadar zaradi preiskave kaznivega dejanja prestrežanje telekomunikacij odobri pristojni organ ene države članice („države članice, ki prestreza“) in se naslov telekomunikacijskega priključka osebe, navedene v nalogu za prestrežanje, uporablja na ozemlju druge države članice („obveščene države članice“), od katere za izvedbo prestrežanja ni potrebna tehnična pomoč, država članica, ki prestreza, o prestrežanju obvesti obveščeno državo članico:

- (a) pred prestrežanjem, kadar je seznanjena, ko odreja prestrežanje, da se oseba, katere telekomunikacije se prestrežajo, nahaja na ozemlju obveščene države članice;
- (b) v drugih primerih, takoj ko izve, da se oseba, katere telekomunikacije se prestrežajo, nahaja na ozemlju obveščene države članice.

3. Informacije, ki jih sporoči država članica, ki prestreza, vključujejo:

- (a) navedbo organa, ki odredi prestrežanje;
- (b) potrdilo, da je bil v zvezi s preiskavo kaznivega dejanja izdan zakonit nalog za prestrežanje;
- (c) informacije za namen identifikacije osebe, katere telekomunikacije se prestrežajo;
- (d) navedbo kaznivega ravnanja, ki je predmet preiskave; in
- (e) predvideno trajanje prestrežanja.

4. Kadar se državo članico obvesti na podlagi odstavkov 2 in 3, se uporablja naslednje:

- (a) po prejemu informacij iz odstavka 3, pristojni organ obveščene države članice državi članici, ki prestreza, brez odlašanja in najpozneje v 96 urah, odgovori z namenom, da se:
 - (i) dovoli izvajanje ali nadaljevanje prestrežanja. Obveščena država članica lahko privoli v katere koli pogoje, ki bi jih bilo treba upoštevati v podobnem primeru na nacionalni ravni;
 - (ii) zahteva, da se prestrežanje ne izvaja ali da se konča, kadar prestrežanja ne bi dovoljevala nacionalna zakonodaja obveščene države članice ali iz razlogov, določenih v členu 2 Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči. Kadar obveščena država članica postavi tako zahtevo, pisno navede razloge za svojo odločitev;
 - (iii) v primerih iz točke (ii) zahteva, da se vse gradivo, ki je že bilo prestreženo, medtem ko se je oseba, katere telekomunikacije se prestrežajo, nahajala na ozemlju obveščene države članice, ne sme uporabiti, ali se sme uporabiti samo pod pogoji, ki jih določi obveščena država članica. Obveščena država članica obvesti državo članico, ki prestreza, o razlogih, ki utemeljujejo navedene pogoje;
 - (iv) zahteva kratko podaljšanje prvotnega roka 96 ur v skladu z dogovorom z državo članico, ki prestreza, vendar za največ osem dni, da bi se lahko izvedli notranji postopki po nacionalni zakonodaji obveščene države članice. Obveščena država članica državo članico, ki prestreza, pisno obvesti o pogojih, ki po njeni nacionalni zakonodaji utemeljujejo zahtevano podaljšanje roka.
- (b) Dokler obveščena država članica ne sprejme odločitve na podlagi točk (i) ali (ii) pododstavka (a), država članica, ki prestreza:
 - (i) lahko nadaljuje s prestrežanjem; in
 - (ii) ne sme uporabiti že prestreženega gradiva, razen:
 - če se zadevni državi članici ne dogovorita drugače, ali
 - zaradi sprejetja nujnih ukrepov za preprečevanje neposrednega in resnega ogrožanja javne varnosti. Obveščena država članica se obvesti o vsaki taki uporabi in razlogih, ki jo utemeljujejo.
- (c) Obveščena država članica lahko zahteva povzetek dejstev v zadevi in vse dodatne informacije, potrebne za presojo, ali bi bilo prestrežanje dovoljeno v podobnem primeru na nacionalni ravni. Tako zaprosilo ne vpliva na uporabo pododstavka (b), če se obveščena država članica in država članica, ki prestreza, ne dogovorita drugače.

- (d) Državi članici sprejmeta potrebne ukrepe, da zagotovita odgovor v obdobju 96 ur. V ta namen določita točke za stike, dežurne 24 ur na dan, in jih navedeta v svojih izjavah na podlagi člena 24(1)(e).
5. Obveščena država članica informacije, dobljene na podlagi odstavka 3, obravnava kot zaupne v skladu s svojo nacionalno zakonodajo.
6. Kadar država članica, ki prestreza, meni, da so informacije, ki se posredujejo na podlagi odstavka 3, še posebej občutljive vrste, se pristojnemu organu lahko pošljejo prek posebnega organa, kadar se zadevni državi članici o tem dogovorita na dvostranski podlagi.
7. Ob predložitvi obvestila na podlagi člena 27(2) ali kadar koli po tem, države članice lahko izjavijo, da jim informacij o prestrezanju, kakor je predvideno v tem členu, ne bo treba posredovati.

Člen 21

Odgovornost za stroške telekomunikacijskih operaterjev

Stroške telekomunikacijskih operaterjev ali ponudnikov storitev, ki nastanejo pri izvrševanju zaprosil na podlagi člena 18, nosi država članica prosilka.

Člen 22

Dvostranski dogovori

Ta naslov v ničemer ne izključuje morebitnih dvostranskih ali večstranskih dogovorov med državami članicami, s katerimi se omogoči izkoriščanje sedanjih ali prihodnjih tehničnih možnosti v zvezi z zakonitim prestrezanjem telekomunikacij.

NASLOV IV

Člen 23

Varstvo osebnih podatkov

- Osebnne podatke, posredovane po tej konvenciji, država članica prejemnica lahko uporablja:
 - za postopke, za katere se uporablja ta konvencija;
 - za druge sodne in upravne postopke, ki so neposredno povezani s postopki iz točke (a);
 - za preprečevanje neposrednega in resnega ogrožanja javne varnosti;
 - za katere koli druge namene samo s predhodnim privoljenjem država članice, ki podatke posreduje, razen če je zadevna država članica pridobila soglasje osebe, na katero se podatki nanašajo.
- Ta člen se uporablja tudi za osebne podatke, ki se ne posredujejo, temveč pridobijo kako drugače na podlagi te konvencije.
- V okoliščinah posameznega primera država članica, ki posreduje osebne podatke, od države članice, ki so se ji osebni podatki posredovali, lahko zahteva informacije o uporabi teh podatkov.
- Kadar se za uporabo osebnih podatkov postavijo pogoji na podlagi členov 7(2), 18(5)(b), 18(6) ali 20(4), ti pogoji prevladajo. Kadar se taki pogoji ne postavijo, se uporablja ta člen.
- Določbe člena 13(10) imajo prednost pred tem členom, kar zadeva podatke, pridobljene na podlagi člena 13.

6. Ta člen se ne uporablja za osebne podatke, ki jih država članica pridobi po tej konvenciji in ki izvirajo iz te države članice.

7. Luksemburg ob podpisu te konvencije lahko izjavi, da se v primeru, kadar osebne podatke na podlagi te konvencije posreduje drugi državi članici, uporablja naslednje:

Luksemburg ob upoštevanju odstavka 1(c) v okoliščinah posameznega primera lahko zahteva, da se, kolikor zadevna država članica ne pridobi privoljenja osebe, na katero se podatki nanašajo, osebni podatki lahko uporabljajo samo za namene iz odstavka 1(a) in (b) s predhodno privolitvijo Luksemburga, kar zadeva postopke, pri katerih bi Luksemburg lahko zavrnil ali omejil posredovanje ali uporabo osebnih podatkov v skladu z določbami te konvencije ali instrumentov iz člena 1.

Če v določenem primeru Luksemburg odkloni soglasje k zaprosilu države članice na podlagi določb odstavka 1, mora pisno navesti razloge za svojo odločitev.

NASLOV V

KONČNE DOLOČBE

Člen 24

Izjave

1. Ob predložitvi obvestila iz člena 27(2) vsaka država članica v izjavi poimensko navedejo organe, ki so poleg organov, navedenih v Evropski konvenciji o medsebojni pravni pomoči in Beneluški pogodbi, pristojni za uporabo te konvencije in za uporabo določb o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah instrumentov iz člena 1(1) med državami članicami, pri čemer navedejo zlasti:

- (a) morebitne pristojne upravne organe v smislu člena 3(1);
- (b) enega ali več osrednjih organov za namene uporabe člena 6 ter organe, pristojne za obravnavanje zaprosil iz člena 6(8);
- (c) morebitne policijske ali carinske organe, pristojne za namene člena 6(5);
- (d) morebitne upravne organe, pristojne za namene člena 6(6); in
- (e) organ(-e), pristojen(-ne) za namene uporabe členov 18 in 19 ter člena 20(1) do (5).

2. Izjave, podane v skladu z odstavkom 1, se lahko po enakem postopku kadar koli v celoti ali delno spremenijo.

Člen 25

Pridržki

V zvezi s to konvencijo se ne smejo izraziti nobeni pridržki, razen tistih, ki so v tej konvenciji izrecno predvideni.

Člen 26

Ozemeljska veljavnost

Ta konvencija začne veljati za Gibraltar z razširitvijo Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči na Gibraltar.

Združeno kraljestvo pisno obvesti predsednika Sveta, v kolikor želi, da ta konvencija po razširitvi Evropske konvencije o medsebojni pravni pomoči na Kanalske otoke in otok Man začne veljati za ta ozemlja. Svet sprejme odločitev o tem zaprosilu s soglasjem svojih članov.

Člen 27

Začetek veljavnosti

1. Države članice sprejmejo to konvencijo v skladu s svojimi ustavnimi pravili.
2. Države članice obvestijo generalnega sekretarja Sveta Evropske unije o zaključku potrebnih ustavnih postopkov za sprejetje te konvencije.
3. Za osem zadevnih držav članic začne ta konvencija veljati 90 dni po obvestilu iz odstavka 2, ki ga pošlje država članica, ki je bila članica Evropske unije na dan, ko Svet sprejme Akt o pripravi te konvencije, ko osma izpolni to obveznost.
4. Vsako obvestilo, ki ga država članica pošlje po prejetju osmega obvestila iz odstavka 2, imajo za posledico, da med temi državami članicami in tistimi, za katere je ta konvencija že začela veljati, ta konvencija začne veljati 90 dni po poslanem obvestilu.
5. Pred začetkom veljavnosti konvencije in na podlagi odstavka 3, lahko vsaka država članica ob predložitvi obvestila iz odstavka 2 ali kadar koli pozneje izjavi, da bo to konvencijo uporabljala v svojih odnosih z državami članicami, ki so podale enako izjavo. Te izjave začnejo veljati 90 dni po dnevu deponiranja.
6. Ta konvencija se uporablja za medsebojno pravno pomoč, ki se začne izvajati od dneva začetka veljavnosti te konvencije ali se uporablja na podlagi odstavka 5 med zadevnimi državami članicami.

Člen 28

Pristop novih držav članic

1. K tej konvenciji lahko pristopi vsaka država, ki postane članica Evropske unije.
2. Besedilo te konvencije, ki ga v jeziku pristopne države pripravi Svet Evropske unije, je verodostojno.
3. Pristopne listine se deponirajo pri depozitarju.
4. Za vsako državo, ki pristopi k tej konvenciji, ta začne veljati 90 dni od dneva deponiranja njenih pristopnih listin ali na dan začetka veljavnosti te konvencije, če po izteku navedenega roka 90 dni ta še ni začela veljati.
5. Kadar konvencija še ne začne veljati v času deponiranja listin o pristopu, se za pristopne države članice uporablja člen 27(5).

Člen 29

Začetek veljavnosti za Islandijo in Norveško

1. Ne da bi to vplivalo na člen 8 sporazuma, sklenjenega med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško, o pridružitvi obeh držav k izvajanju, uporabi in razvijanju schengenskega pravnega reda („Pridružitveni sporazum“), določbe iz člena 2(1) za Islandijo in Norveško začnejo veljati 90 dni po tem, ko Svet in Komisija prejmeta informacije na podlagi člena 8(2) Pridružitvenega sporazuma o izpolnitvi njunih ustavnih pravil, v njunih odnosih z drugimi državami članicami, za katere je konvencija že začela veljati na podlagi člena 27(3) ali (4).
2. Začetek veljavnosti konvencije za državo članico po dnevu začetka veljavnosti določb iz člena 2(1) za Islandijo in Norveško omogoča, da se te določbe uporabljajo tudi v medsebojnih odnosih med navedeno državo članico in Islandijo ter Norveško.
3. Določbe iz člena 2(1) za Islandijo in Norveško v nobenem primeru niso zavezujoče pred dnem, določenim na podlagi člena 15(4) Pridružitvenega sporazuma.

4. Ne da bi to vplivalo na odstavke 1, 2 in 3 zgoraj, določbe iz člena 2(1) za Islandijo in Norveško začnejo veljati najpozneje z dnem začetka veljavnosti konvencije za petnajsto državo, ki je članica Evropske unije v času, ko Svet sprejme akt o pripravi te konvencije.

Člen 30

Depozitar

1. Depozitar te konvencije je generalni sekretar Sveta Evropske unije.

2. Depozitar v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* objavi obvestila o poteku sprejemanja in pristopov, izjave in pridržke ter druga sporočila v zvezi s to konvencijo.

Hecho en Bruselas, el veintinueve de mayo de dos mil, en un ejemplar único, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea. El Secretario General remitirá una copia certificado del mismo a cada Estado miembro.

Udfærdiget i Bruxelles den niogetyvende maj to tusind i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Den Europæiske Union. Generalsekretæren fremsender en bekræftet kopi heraf til hver medlemsstat.

Geschehen zu Brüssel am neunundzwanzigsten Mai zweitausend in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt. Der Generalsekretär übermittelt jedem Mitgliedstaat eine beglaubigte Abschrift dieser Urschrift.

Έγινε στις Βρυξέλλες στις είκοσι εννέα Μαΐου δύο χιλιάδες σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα, και όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Η σύμβαση κατατίθεται στο αρχείο της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο Γενικός Γραμματέας διαβιβάζει ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο σε κάθε κράτος μέλος.

Done at Brussels on the twenty-ninth day of May in the year two thousand in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, all texts being equally authentic, such original being deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall forward a certified copy thereof to each Member State.

Fait à Bruxelles, le vingt-neuf mai deux mille, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, les textes établis dans chacune de ces langues faisant également foi, lequel est déposé dans les archives du secrétariat général du Conseil de l'Union européenne. Le secrétaire général en fait parvenir une copie certifiée à chaque État membre.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an naoú lá is fiche de Bhealtaine sa bhliain dhá mhíle i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis, agus comhúdarás ag gach ceann de na téacsanna sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh. Díreoidh an tArdrúnaí cóip fhíordheimhnithe de chuig gach Ballstát.

Fatto a Bruxelles, addì ventinove maggio duemila, in un esemplare unico nelle lingue danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascuna di esse facente ugualmente fede, depositato negli archivi del segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea. Il segretario generale ne trasmette una copia certificata conforme a ogni Stato membro.

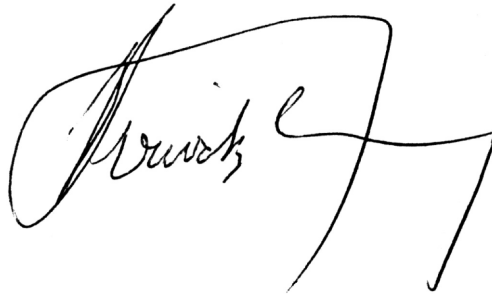
Gedaan te Brussel, de negenentwintigste mei tweeduizend, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie. De secretaris-generaal zendt een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift daarvan toe aan elke lidstaat.

Feito em Bruxelas, aos vinte e nove de Maio de dois mil num único exemplar, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, todos os textos fazendo igualmente fé, o qual será depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia. O secretário-geral remeterá dele uma cópia autenticada a cada Estado-Membro.

Tehty Brysselissä kahdentakymmenentenäyhdeksäntenä päivänä toukokuuta vuonna kaksituhatta yhtenä ainoana alkuperäiskappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalín, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä, jonka kullakin kielellä laadittu teksti on yhtä todistusvoimainen, ja se talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon. Pääsihteeri toimittaa oikeaksi todistetun jäljennöksen yleissopimuksesta jokaiselle jäsenvaltiolle.

Som skedde i Bryssel den tjugonionde maj tjugohundra i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, varvid varje text äger samma giltighet, och detta exemplar skall deponeras i arkivet hos generalsekretariatet för Europeiska unionens råd. Generalsekreteraren skall överlämna en bestyrkt kopia därav till varje medlemsstat.

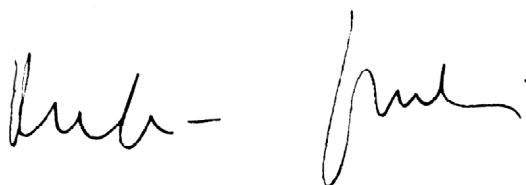
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

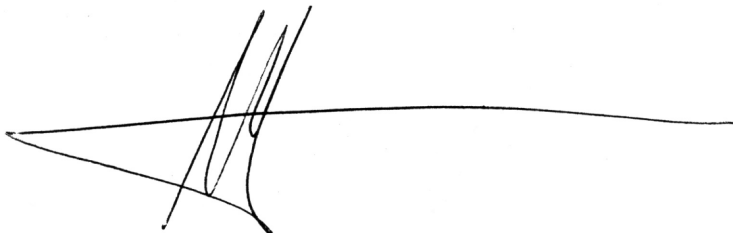
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

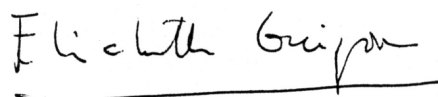
Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

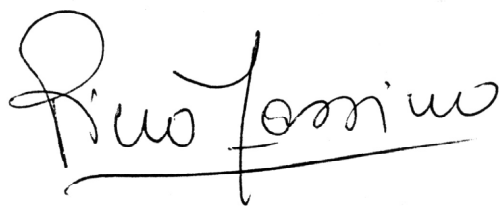
Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Romano Prodi", written in a cursive style with a horizontal line underneath.

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A handwritten signature in black ink, consisting of a few strokes that form a stylized name, possibly "J. J. J.", followed by a horizontal line.

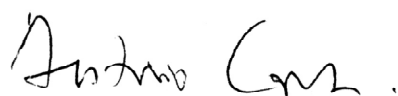
Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

A handwritten signature in black ink, appearing to read "H. J. J.", written in a cursive style.

Für die Regierung der Republik Österreich

A handwritten signature in black ink, appearing to read "H. J. J.", written in a cursive style.

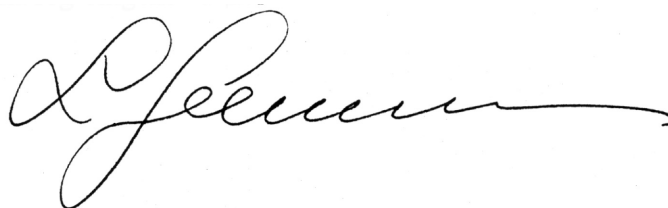
Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

—

Izjava Sveta o členu 10(9)

Pri obravnavi sprejetja instrumenta, kakor je navedeno v členu 10(9), Svet upošteva obveznosti držav članic na podlagi Evropske konvencije o človekovih pravicah.

Izjava Združenega kraljestva o členu 20

Ta izjava je dogovorjen sestavni del konvencije.

V Združenem kraljestvu se člen 20 uporablja v zvezi z ministrskimi nalogi o prestrezanju, ki ga državni sekretar izda policijski službi ali carinski in davčni upravi Združenega kraljestva („HM Customs & Excise“), kadar je v skladu z nacionalno zakonodajo o prestrezanju komunikacij navedeni razlog naloga odkrivanje težjih kaznivih dejanj. Uporablja se tudi za naloge, ki se izdajo varnostni službi („Security Service“), kadar ta, v skladu z nacionalno zakonodajo, deluje v podporo preiskavi, ki ima značilnosti, določene v členu 20(1).
